

ΚΑΜΟΝΑΝΑ

|| ΟΡΓΑΝΟ ΤΩΝ ΕΦΕΔΡΩΝ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΤΟΠΙΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ||

Στόν ήλιο, τόπο θέλουμε κ' έραζε!
Κ. ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΥΤΙΛΗΝΗ

Η ΜΥΤΙΛΗΝΗ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΜΥΤΙΛΗΝΙΟΥΣ

ΧΡΟΝΙΑ Α'.

ΑΡΙΘ. 13

Θερσιότης 19 Τρίτη

Συνδρομή χρονιάτικη δραχμές έκατό

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΤΡΑΤΗΣ ΜΥΡΙΒΗΛΗΣ

1923. Άν. ήλ. 5.05 — Δόμ. 7.47

Τό φύλλο 1 Δραχμή

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Α'.

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΡΙΣΕΙΣ

Κατά τό διάστημα του μεγάλου πολέμου και ακόμα έως σήμερα που άναρρώνουν οι λαοί από τις πληγές που τους άνοιξε, εις όλες τις Χώρες που λίγο πολύ μπερδεύτηκαν σ' αυτόν, οι διανοούμενοι — επιστήμονες, λογογράφοι, καθηγητές, καλλιτέχνες κ.τ.λ. — είχαν ένα σημαντικό ρόλο ήταν ή ψυχή της έσωτερικής και έξωτερικής προπαγάνδας· άκόμα και στην Τουρκία οι μορφωμένες τάξεις έδειξαν αναπάντεχη ζωή, και τό πιο θανασιό είναι πως στο λαό αυτόν που κρατεί άσπληρά φυλακισμένες πίσω άπ' τ'α καφάσια τις γυναίκες, βρέθηκαν χανούμσοες στην πρώτη γραμμή της έσωτερικής και έξωτερικής δράσης.

Μόνο στο μακάριο τόπο που λέγεται Έλλάς οι διανοούμενοι φάνηκαν μπόσικοι· καμμία δράση από δική τους πρωτοβουλία, καμμία δυνατή χειρονομία· μια παθητική και κλαψιάρικη διάθεση μονάχα παρουσίασαν λίγοι ζωντανοφανείς, και ένα μπαγαποντισμό και ψωμωζήτισμό του πλέον χαμερπούς είδους· οι περισσότεροι προσκολλημένοι στή μια ή τήν άλλη πολιτική φατρία, αντί ν' άποτελούν, όπως θα έπρεπε, τό φωτεινό και άπροσωποληπτό γού, έγιναν τό κατακάθισμα και ή ούρά του κόμματος· άπ' αυτό περιμένον ταπεινοί και άβουλοι διακοναρείοι, να τους ρίξει ένα ψωροκόκκαλο να γλύφουν· άπό τό κόμμα ως Διαιτούση, άπό τό κόμμα ως Πανεπιστήμιο και Σχολείο, άπ' τό κόμμα ως δημοσιογραφία, άπ' αυτό τέλος ως Θεοδότη διοικητικών και άλλων θέσεων.

Ένας π. χ., γράφει ύμνος στο Βενιζέλο, κ' επειδή όλοι οι άρχοντες δυστυχώς νοστιμούνται τις καλακιές και τους λιβανισμούς, διορίζεται νομάρχης· έτσι θα μπορούσε κάλλιστα και φυσικώτατα, να είναι σήμερα ένας μεγαλοουσιάνος Πασσάς ή φίλτατος Βρισσαγάτης με τό πιστεύω του, αν δεν άγαπούσε την ήρεμη μοναξιά και τό ναργιλέ.

Άλλος, καταπιάνεται να μεταβάλει όλόκληρο πέτρινο βουνό σε Κωσταντίνο, για να μας οικτιρόουν και να γελούν με τ'α χάλια μας οι επερχόμενες γενεές· μικρά πράγματα βέβαια, κοινά και συνειθισμένα, μα για τους άπλοϊκούς χαρακτηριστικά της χαμέπειας των διανοουμένων μας και τέτοια έχουμε άναριθμητά δυστυχώς.

Έτσι, λιβανίζόμενα και δυναμωόμενα και τα δύο πολιτικά «καθεστά», διέπραξαν άπειρες προστυχίες, ξεστρατισμένα και ξεφρενιασμένα δόλοτελα, και ύληξαν εύκαιρίες, που και μία χούφτα ανθρώπων αν βρισκότανε άνώτερη από Ρωμήνικ, κοντοπουνηριές, με λίγη ζωή, και προέβαινε σε μια γενναία διαμαρτυρία, θα συγκλόνιζε συνθέματα τ'α άναιδή πολιτικά συγκροτήματα.

Μα στην Έλλάδα, κανείς δεν άνηκει στην Έλλάδα· τό κρατικό συναισθημα και φυσικά ή αντίληψη δικαιωμάτων αλλά και καθηκόντων άλληλεγγύων άπέναντι της Ίδέας της Πατρίδος και των νόμων της, είναι πρωτότυπα· ό καθένας κορητεύεται ιδιαίτέρως να καταστήσει την έξουσία και τό νόμο ύπηρέτες της κοιλιάς του· και επειδή ή τάση αυτή είναι γενική και επιδιώκεται μέσον των κομμάτων, τό άποτέλεσμα· δεσμάστε χειροπόδαρα σ' αυτά και νομιζοντας πως τ'α εκμεταλλεύομαστε, γινόμαστε σκλαβοί των. Για τούτο κανένα σώμα Κρατικό, ή πολιτικό, ή κοινωνικό, δεν είναι στή θέση του.

Ο Βενιζελισμός χειροτοτεί άξιοματικούς κάποιους επαγγελματίες άνταρτες· τό σώμα των Έλλήνων άξιοματικών, τό βρίσκεται ταίριασμένο με την αξιοπρέπεια του και τό πράγμα περνά σιωπηλά· ένας άπ' αυτούς δέρνει μία μέρα μέσα στή Βουλή ένα βουλευτή· οι άπλοϊκοί θα περιμεγαν μία έντονη διαμαρτυρία όλων μαζί των βουλευτών για την προσβολή που έγινε στο σώμα των· μα οι Βενιζελικοί βουλευτές φεύγουν ικανοποιημένοι και ευχαριστημένοι, βρισκοντας πως έκανε πολύ καλά ό Ίνπαρης· άργότερα ό ίδιος προβιβάζεται εις άρχηγό του επίσημον χαφιεδισμού και τραμπουκισμού, και οι Γυπαράοι του σκοτώνουν τό Δραγούμη· φρίττον οι αντιβενιζελικοί για τό εγκλημα, τό εκμεταλλεύονται — με τό δικιο τους — παραπάλω άπό όσο θα άξιζε για τό πολιτικό τους συμφέρο, μα μόλις ήταν στα πράγματα, σκότωσαν κι' αυτοί τό Φατοέα, τον Κουντουριώτη — δεν σημαίνει πως τυχαιώς γλύτωσε — και τον Καβαφάκη· κι' έτσι με την άράδα τους φρίττον και οι Βενιζελικοί· μα αν οι καλαμπράδες και των δύο φατριών είχαν και ένα συνρι ντροπή, θα σώπαιναν τουλάχιστον κάθε φορά, γιατί αυτοί παρορμούν στα εγκλήματα με την εμπαιθέστατη άρθρογραφία τους, τόσο, που οι άπλοϊκοί ν' άπορούνε πως δεν άλληλοσκοτώθηκαν ακόμα όλοι οι Ρωμηοί· και δεν έχουν οι κοντοπουνηροί αυτοί παληοραμφοί τη στοιχειώδη γνώση να δούνε πως φυσικά δεν είναι βολετό να μένη ένα κόμμα αιώνια στην άρχή, ότι θα διαδέχονται τό ένα τό άλλο σε διάφορα χρονικά διαστήματα, και ότι, κανένα άπ' τ'α κομματα δεν είναι τόσο χριστιανικά άγαθο, ώστε να ξεχλά τ'ι έπαθε και να συχωρνά, αλλά θα ξεσπάνει τη λυσσα του στο άλλο.

Σε μια άπ' τις φωτεινές στιγμές του ό Βενιζελισμός μπάζει τη δημοτική γλώσσα στην εκπαίδευση· μα καθώς πήρε την έξουσία στα χέρια του ο Αντιβενιζελισμός, της δίνει μία κλωτσιά και ξεαφίρει την καθαρεύουσα συνοδευόμενη και άπό τον Άγαθάγγελο, παρακαλώ.

Ός τόσο στις τάξεις της φατρίας αυτής βρισκονται πάμπολλοι διανοούμενοι, πεπεισμένοι για την άναγκή της εισαγωγής της δημοτικής γλώσσας στο Σχολείο· μα δε διαμαρτύρονται για τό άναρχοιστικό αυτό πράξικόπημα των άφενταδων των πολιτικών· βρισκουν πολύ σωστό και έντιμο ότι τα παιδαγωγικά και εκπαιδευτικά ζητήματα κατάντησαν στοιχεία κομματικής διαπάλης· και αυτό έγινε ίσως γιατί οι πολιτικές φατρίες είχαν δικούς τους συγγραφείς σχολικών βιβλίων.

Πριν ακόμα, ή πολιτευτική βρωμιά είχε φθάσει μέχρι του Πανεπιστημίου οι δύο φατρίες είχαν τους δικούς των καθηγητές και καθηγησίμους· και για να έξοικονομήσουν τις απαιτήσεις των επεγγόσων την έκκαθάριση· και οι άνώτερες κορυφές της νεοελληνικής επιστήμης που θ' άπρεπε να είναι άνώτεροι και ύποδείγματα εις όλα, δε σηκώθηκαν όλοι μαζί μόλις έκανε κάθε κόμμα ν' άπλώνει τό βρωμισμένο του χέρι προς τό Πανεπιστήμιο, να του τό κόψουν, με μίαν έντονη και άντρίκια διαμαρτυρία άξια της θέσης των στην Πολιτεία και στην Κοινωνία· γιατί κανένας παληάνθρωπος δε θα τολμούσε να βάλλει κατά κεί χέρι αν οι καθηγητές ήσαν επιστήμονες άκράτοι και όχι πολιτικοί κομπάρσοι· μα μπήκαν οι περισσότεροι στο Πανεπιστήμιο δια της πολιτικής και όχι δια της άξιας των· όπως και δια της πολιτικής άκόμα, συνήθως, δίνουν και τό διπλώματα στους σπουδαστές· μα βλέπει κανείς με συχαμάρα νεαρούς επιστήμονες άξιους ίσως με τό πέρασμα του καιρού, μελετώντας και δουλεύοντας, να γίνον καθηγητές, να βιάζονται να μπούνε στο Πανεπιστήμιο δια της πολιτικής· ένας κύκλος φαύλος του όποιου τις συνέπειες ύφίστανται όλοι· κανένας με τη σειρά του.

Ένας κλητικός Ύπουργός κάνει τό γραμματοκομιστή του Κεμάλ τό πράγμα άποκαλύπτει παθητικά με στή Βουλή· και σηκώνεται ό Έλληνας πρωθυπουργός θυωμένος και μιλά, όχι για να στηλιτεύη την άπιστητη πράξη του ύπουργού του, παρά για να σπαση έκείνον που άποκάλυψε τό γεγονός· !!!

Χρειάζονται σχολία σ' αυτό τό ξερό μα και τόσο χαρακτηριστικό γεγονός· και άπό δια αυτά που τυχαίως ήσαν στή μνήμη μας, και δεν είναι ίσως τό σημαντικώτερα της περιόδου αυτής, δε φαίνεται ξεκάθαρα, ή γύμνια από κάθε άρετή και ήθικότητα των άνωτέρων τάξεων, της Έλληνικής κοινωνίας και πολιτείας· μα αν κανένας άπ' αυτούς είχε λίγη άρετή, αν οι Έλληνες διανοουμένοι είχαν λίγη ζωή, αν κατόρθωναν να ξεχωρίσουν πως Έλλάδα δεν είναι τό κόμμα τα αν ή σπονδυλική τους στήλη ήταν άσολία και όχι από καυσιόση, με δσην άδιαντροπία και αν είχαν οι πολιτικοί — κορραίδα της άναίδειας είναι ή πολιτική άναίδεια — τίποτα άπό όλα αυτά και πολλά άλλα άκόμα δε θα γινότανε. Σ.Β.

Και τό φέρνουνε άπό τρία μιλια μακριά κρύο, λαοσπόμενο, συχαμερό. Τόσπορροστα του γελιού φορέθηκαν και ξεναφορέθηκαν. Να τα πίνουμε ούτε Ιδέα. Μία μικρή βρουσούλα είναι μονάχα πίσ' άπ' τό λέφο. Άπ' εκεί πίνουμε όλα τ'α χαρακώματα του τομέου μας. Έκει γίνονται καυγάδες τρικούβερτοι ως που να γιομίσει κανένας τό παγούρι του. Άπό τότες που ήταμε τη φυλάει και φρουρά, γιατί οι δικοί μας οι φεντάροι πάντα πολεμάνε να σπώσινε την ούρά που σηματούζουν οι διψασμένοι, για να γιομίσουνε αυτοί τ'ότοι. Βαράνε με πέτρες, με παγούρια, με παστούνια. Καμμία φορά σέβροννε και μαχαίρι. Μα ένα παγούρι νερό τί να σε κάνει σε είκοσιτόσους άρες. Έτσι κι άλλως τό νύχιμο καταρή ήθησε άπ' τη μέρα που ήταμ' έδα πάνου. Νιώθω τη σκόνη πάνου στα ματόκλαδά μου, μέσα στα φρύδια μου,

μέσα στα γένια μου. Είμαστε όλοι σό νόσπριαν οι τριχες μας. Αυτό μου δίνει μια διχατή τυράγγια. Άνάμεσα στο μαλλιά μου βρισκω πετραδάκια και χόμα. Ό,τι να πιάσεις είναι σκονισμένο. Νιώθεις ένα άσκημο άνετήχιασμα στις ρώγες των δαχτυλιών σε κάθε άγγισμα. Τώρα τελευταία άρτίσαμε να βρισκουμε και ψείρες. Σήμερα βρήκα με πάνου στην κουράμια μου. Μίαν άηδία άρχισε σιγά σιγά να με κρυσιεί. Μίαν άηδία και με συχασιά για τον έαυτό μου. Θαρωώ πως ή σκόνη που έχει τρυπώσει σόλους τους πόρους του κορμού μου, προχό οά κοτάβατα ως μέσα στην ψυχή.

Όλοι μας γινίκαμε νευρικοί και κακοί. Καλημ'ρα να πεις στο γείονά σου βρισκεις τό μπειλά σου. Καθούμαστε δη μέρα κάτου άπό έναν ήλιο άλύπητα πυρωμένο. Σά γίνει άνάγκη να κινήθουμε μες τό χαράκωμα, προχόραμε άρκουδώντας με τό

τέσπερα σά χτήνη. Γιατί τό χαράκωμα μας είναι άκόμα πολύ ρηχό, μόλο τό σκάψιμο που τό κάνουμε δη νύχτα· τό έδαφος έδα πάνου είναι όλο πέτρα. Έτσι, τεντώνουμε τάτσηνα πάνουθε μας άπ' την άβγγή, και καθούμαστε ξεπλωμένοι κοπάδια κοπάδια στο ζεστό του ίσιου. Τότες άρχίζει ένας να λείει ασχρά παραμύθια, κι όλοι ακούμε γελώντας άπολαυστικά. Καμποσοί γράφουνε ήμερολόγιο. Άλλοι γράφουνε γράμματα που ποτές δε θα σταλθούνε άπ' τη λογοκορία. Οι πιο πολλοί γδύνονται σιγά σιγά δλότελα και ψάχνουνε στα ρούχά τους και στο κορμί τους για ψείρες. Ύστερα σπαταίνει άξιαφα έκείνος που μιλά, κι όλοι σπαταίνουν, συλλογιούνται ζαρά νοήτα, τα φρύδια, άναστενάζουν. Μα θαρρείς πως ή ημαδική σιωπή είναι κάτι επικίνδυνο, που σέβνεται κρυφά πάνουθε μας και μέσα μας και γύρου μας. Όλοι τό κατα-

(11)

ΣΤ. ΜΥΡΙΒΗΛΗ

Η ΖΩΗ ΕΝΤΑΦΩ

(Συνέχεια)

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Η.

Είναι τώρα τρεις βδομάδες που βρισκούμαστε στο ίδιο μέρος. Η ζωή είναι ή ίδια πάντα. Άλλόκοτη μα ή ίδια. Η άλλοτι ή μας ή ζωή άναποδογυρίστηκε ξαφνικά σαν κάλτα μόλις φτάσαμε έδα πέρα. Η δουλιά, όλο σκάψιμο, γίνεται μοναχό τη νύχτα. Όλη τη μέρα πρέπει να μαστε ξεπλωμένοι μες τό χαράκωμα και κορυφασμένοι μες τις τρύπες του. Φαί μία φορά στις είκοσιτόσους άρες. Η μοιρασιά γίνεται πάντα σαν άρχισι να νυχτώνει. Είναι πάντα τό ίδιο γιατίό δεν τό τράμε πιά. Κρίας πολύ χοντρό, με μανέστρα ή με ρίζι. Για νό μη σημαδεύεται ό κα πνός, τό μαγειρεύουνε πίσω άπ' τό λέφο μας, εκεί στα ριζά του.

ΜΥΤΙΛΗΝΕΪΚΗ ΒΔΟΜΑΔΑ

ΚΛΕΙΣΤΕ ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Σ. — Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ

(συνέχεια)

Μέσα σε τέτοιον περιβάλλον γεννιέται, ανεκρέμεται, μεγαλώνει το παιδί. Βλέπει, ακούει, διαισθάνεται, πιστεύει, συμμορφώνεται, εγκλωβίζεται την τέτοια κατάσταση. Ποτέ δε θα μπορούσε να δει τις συνέπειες, ποτέ δε θα άποχρήση τα ιδανικά που θα το οδηγούσαν στις ώριμες χειρονομίες και στην πραγματική επανάσταση. Απεναντίας θα υπερβίβη σε κακοήθεια και διαφθορά τους σημερινούς γονιούς του.

Ένα χαρακτηριστικό επεισόδιο που είδα προχτές ακόμη δίνει την εικόνα του κακού με το κομμοκρατικό ζετούγμα του. Ένας άθλιος μαθητής που είχε τιμωρηθεί με πολύμηνη απόβληση για κάποιο παράπτωμά του, παρουσιάστηκε στο Σύλλογο ζητώντας το λόγο της τήσης αυστηρότητας. Αλλά η απόφαση πιά είχε εκδοθεί και βλέποντας πως τίποτε δε θα κατόρθωνε, άρχισε με ένα κομμάτι παροξυσμικό όργη να βρίζει τους παιδαγωγούς του: «Καλά σάς λένε δασκάλους... είσασιτε άξιοι της τήσης σας!...» Σε λίγο η σχετική ενέργεια έγινε από τους δικούς του και το 'Υπουργείο έλάττωσε σ' ένα έλογοστο όριο την ποινή που είχε επιβάλει ο Σύλλογος. Ο μαθητής ξαναγύρισε στο σχολείο και μεθαύριο θα πάρη το άπολυτήριο του.

Πάνω στο επεισόδιο αυτό μπορεί άπειρα πράγματα να σκεφθή κανείς. Ο μαθητής αυτός με όλη την άθλιότητά του είναι η χθστανή, η σημερινή κ' η αύριανή Κοινωνία. Από το σπίτι κι από τη γύρω ζωή του έμάρφωσε κιόλας την ιδέα του για το σχολείο και το δάσκαλο. Το Κράτος τον έβραβίωσε πως έχει δικαιο στην έχτίμησή του. Αύριο αυτός με λύσσα, κιά συνάδελφός του με την ελπίδα στο στόμα, θα δώσει τα ίδια άπιστόροκα χιτωμάτια αυτοχτονίας. Το Κράτος που θα το δικαίχσουνε πάλι οι ίδιοι άνθρωποι ποτέ δε θα σκύνη 'α δη τις άφορμές. Το ροδάνι θα κνάνη. Κι ο δάσκαλος θα εξακολουθήση να να άξιος της τήσης του, κ' η Κοινωνία άξια της δικής της!

Κ' ύστερ' άπ' όλα αυτά — και πόσα άλλα! — γιγαντώνεται γύρω στο δάσκαλο ο θρόλος. Όλα μαζί και ο μισθός ξεχωριστά, συνηργάστηκαν για το κόμμεμά του. Κι' ο θρόλος αυτός, που κυκλοφορεί και τρέφεται από τέτοια Κοινωνία, είναι άνυπολόγιστο βίρος, σαν κατάρρα πατροπαράδοτη που του βαρύνει τους ώμους και δέν τον άφήνει να σηκώσει κεφάλι. Κι η ταπεινώση αυτή φόνει σε βαθμό που να πιστεύη κατόπιν ο ίδιος σαν κάτι άμωπικό το επάγγελμα του και να τήπαρηθη πολλές φορές από φόβο μή διακρύνη την κοροδειπική σκία στη φυσιογνωμία η και στα πρόστυχα λόγια του συνομήλητή του... «Ω! δάσκαλος!...»

«Ε! μια Κοινωνία λοιπόν τέτοια που το Σχολείο και το Δάσκαλό της τότε κατανήτησε σ' αυτά τα χάλια, είναι άδύνατο ποτέ να όρθοποδίση και να θρήψη ιδανικά... Τα άτομα της θα βολοδέρνουν και θα κυλιόνται μεθυσμένοι και ρυπαροί, μοιραίοι κι άπελπισμένοι, σε σχολήματα πάνω στο ψεφίμη, που για κακή του μοίρα ζητούν άδηφάγα να την κατοβροχίσουν για να κάταστραφούν κ' αυτά μια ώρα άρχήτερο...»

ΕΥΕΡΓΕΤΟΥΔΑΣ

λαβαίνουμε αυτό, κιάς μίην το λέει κανένας. Γιατί σά σωπάσουν όλοι για μίην ώρα, ύστερα ένας μας άρχίζει βιαστικά και νευρικά να κωβεντιάσει, κιόλο τότε καταλαβαίνουμε ένα δυνατό ξαλάφρωμα και κάτι σαν ευγνωμοσύνη γιαντόνα που σπάνει τη σωπή. Κιάς λέει τα πιό κοντά και τα πιό βρώμια πράματα που μπορεί να γίνουν. Κάθε δυό ώρες ένας άνθρωπος σέρνεται μές το χαντάκι του χαρακώματος. Φορεί την κάσκα του και τις μαλάσκες. Είναι ο λογίας της ύπηρεσίας. Έρχεται άρκουδώντας σε μια άπ' τις τσούρες, βγάζει ένα παλιόχαρτο άπ' τον κόρφο και διαβάει δυνατά ένα όνομα. Είναι ο «παρτηρητής» που θ' άντικαταστήσει το προηγούμενο νούμερο. Χασμουριέται, ανεστενάζει και γεύει άπ' την παρσα σερνάμενος. Κατόπι έρχεται σιγά σιγά η νύχια. Έρχεται από κάτω, άπ' τα βάθια της χαράδρας που μας χωρίζει άπ' τάντικρυνό βουνό, πούναι σαν ένα τιτανικό κάστρο που πρέπει κάποτε να το κυριέψουμε.

(Έχει συνέχεια)

ΣΥΝΔΕΣΜΟΙ * ΑΝΟΙΧΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ * ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ

ΣΕΣ ΤΕΝΕΔΟΥ

Τένεδος, 9/6/23.

Άγαπημένη μας «Καμπάνα»

Σε παρακαλούμε και πάλι να φιλοξενήσης μερικά γραμμά, σε τόσον άγαπημένο φύλλο μας.

Σ' εύχαριστούμε θερμά με την φωνή που ύψωσε για το πολύκροτο και λοβυρινώδες ζήτημα της συγκοινωνίας μας στο φύλλο σου της 29 Μαΐου, που κανείς άς τώρα δέν ύψωσε τόσο δυνατά την φωνή του γι' αυτό, το σπουδαιότερ' και σοβαρότερο ζήτημα του νησιού μας. Όσοι είχαν το θάρρος να διαμαρτυρηθούν περιωρίζοντο σε ίκεσις και παρακλήσεις. Και να, που η μόνη δυνατή φωνή διαμαρτυρίας που ήμπορεί να βάλη τα πράγματα στην θέση των βγήκε από το στόμα των έφεδρων.

Σε παρακαλούμε να παρακολουθήσεις το ζήτημα μέχρις ότου γινη το κέφι των άρμόδιων, που ποτέ δέν ένοιούν άς φαίνεται να κάμουν τίποτα τέλειο και σωστό.

Αυτό τουλάχιστο κατέδειξε η τελευταία ενέργεια των με την κατακρήωση της μειοδοσίας της έκμεταλλεύσεως της άγονης γραμμής των νησιών στις μαυροθαλασσίτικες μασίτες.

Και τώρα ρωτούμε: ύστερ' άπ' όλα αυτά, ύστερ' από τόσον θόρυβο, άποφάσεως και κατακρήωσης, που είναι επιτέλους τα πολυθρήλτα αυτά σκάφη; πότε θα κάμουν έναρξη της συγκοινωνίας; μήπως περιμένουν νάρθουν τώρα άπ' την μαύρη θαλάσση, η μήπως οι άρμόδιοι έλαβον άπ' ύψη την διαμαρτυρία σου και άλλαξαν αποφάσεις περιμένοντας ν' αναθεώσουν την έκμεταλλεύση της γραμμής σε κανένα νεότευκτο όπεριοκέναιο; Περιμένουμε την απάντησή.

Το νησί μας υπεβλήθη με μεγάλη χαρά ένα άκόμα άπ' τα πολλά θύματα της Μικρασιατικής Τραγωδίας, τον άγαπημένο συνάδελφο Παν. Αλαμμένο που έπέστρεψε άπ' την αιχμαλωσία. Τον υποδέχθηκαν στο Κοινοτικό κατστήμα οι Πρόεδροι της Κοινότητος και του Συνδέσμου μας με έγκαρδότητα μεγάλην. Καθημερινά γίνεται άντικείμενον ζήτων συμπαθειών εκ μέρους των συνάδελφων του και των κατοίκων γενικώς, άρηγούμενος τα μαρτύρια της αιχμαλωσίας του. Συγχαρητήρια εις τους οικίους του για την διάσωσή του.

Στο άγ. συνάδελφο Ν. Καρασάββαν γραμματέα και μέλος της διοικήσεως έπιτροπής του Συνδέσμου μας που άναχώρησε για τη Θεσσαλονίκη, εκφράζουμε τις θερμές εύχαριστίας μας για τις ύπηρεσίες που προσέφερε άς τώρα στον Συνδέσμο μας, εις του όποιον την έπιτροπή άργάνωση μεγίλω, συνετέλεσε.

Τένεδος 18-5-23

Άγαπημένη μας «Καμπάνα»

Σήμερα μας ήλθε από την Ίμβρο οικονεικώς ο νέος διοικητικός γραμματέας του Νησιού μας κ. Κ. Κασσιμητής. Ο ΣΕΣ χαρταίζει γορδικά τον έρχομό του, κέχει την πεποίθηση πως θα συνεχίσει το έργο του προηκότου του με τον ίδιο ήλιο κ' ένδιαφέρον, βγαίνοντας άναξιος των προσδοκιών που έχει στρέψη ο τόπος μας; άπάνω του.

Με άγάπη

Ο ΣΕΣ Τενέδου

Άγαπητή «Καμπάνα»

Δέ ξέρω πως έχει λυθεί το δικό μας ζήτημα, το θορρος όμως πόνουν πάρε τις ήμέρας αυτές. «Οδωμονοί του Νησιού μας, έπειδή πρόκειται κατ' αυίας νάρθη η Τουρκική Διοίκηση, είνε άπεργηλαπτο. Άποδκινύουν μ' αυτό φανερά τη χαρά του; και το φαναισμό τους, που κάνουν τον Έλληνικό πληθυσμό του Νησιού μας ν' άνησνεί για το μέλλον του και να προμήση στην περίπτωση που θάρθη η Τουρκική Διοίκηση να πέσει στη θάλασσα παρά στον Τουρκικό ζυγό.

Τένεδος 16 'Ιουνίου 1923

Με άγάπη

ο έφεδρος Πολυχρόνης Άθερίνης

ΣΕΣ ΑΗΜΝΟΥ

[Από τίν συνάδελφο «Ν. Αήμνο» παίρνουμε τα έξης:]

— Την ποσειδοθεσαν Κυριακήν συνεκνήρωθησαν πολλοί έφεδροι άνωθεν του κακηνέου του κ. Α. Προβλή και άπεφάσαν όμοφώνως την ίδρυση Συνδέσμου Έθνικής Σωτηρίας. Οι συνελθόντες εξέλεξαν προσωρινή Διοικήσαν Έπιτροπήν άποτελουμένην εκ του κ. Ν. Φραγκούλη άς Πρόεδρου, Γ. Βαλέτα Ταμία, Π. Φραγκούλη Γραμματέως και Π. Καρακλή και Ε. Κωνσταντινίδου, εκ Κορυφού, εις

την όποιαν άνέθηκαν την φροντίδα της έγγραφής άς μελών του Συνδέσμου του όλων των έφεδρων Πλατώς, Θάνους, Σφερδίων Σαρδόν, Καταλίκου και την φροντίδα της προς την Έπανάστασι να ναγγελίας της συμπήξω; του συνδέσμου. Προς τον Άρχηγόν της Έπανάστασεως άπεστάλη μετά ταύτα το κάτωθι τηλεγράφημα.

Αναγγέλλοντες σύμπηην Συνδέσμου Έθνικής Σωτηρίας Κίστρου Αήμνου υποβάλλομεν σέβη προς Έπανάστασιν και άφοσίωσιν προς άρχας αυτής. Διά τον Σ. Ε. Σ. Κίστρου Αήμνου Πρόεδρος Ν. Φραγκούλης

ΣΕΣ ΠΛΩΜΑΡΙΟΥ

Δέν βρισκόματε κατάλληλα λόγια για να εύχαριστήσουμε το Σύλλογο Κυριών και Δεσποινίδων «ή Πρόδοδος» Πλωμαρίου για το όγδοονάδραχο βοήθημα που έδωκε σε καθένα άπ' τους παρακάτω φτωχούς έφεδρους αιχμαλώτους και τις οικονεικώς σκοτ ωμένων, σύμφωνα με κατ'όλογο του Συνδέσμου μας.

Νικολ. Χ' Τζάνους, Γρηγ. Ψυχογιός, Έμμ. Ε. Χαλδεδος, Δημ. Θεοδοσιδης, Ζαφείρ. Μουτζούρης, Νικολ. Λούπος, Δημ. Βαλακίλης, Χήρα Παπουσανέλη, Χήρα Τρέχα, Χήρα Πολυχρόνη, Δημ. Λάσκαρης, Χήρα Πατριανίδου, Δημ. Άληγιάννης, Έμμ. Μουτζούρης, Είρήνη Π. Γαλέτσα, Είρήνη Πέτρου, Χήρα Βουγιδη, Χήρα Άγρασσωτέλη, Δημ. Καρακασιάνης, Χήρα Κεχαγιά. Πλωμάρι, 13 'Ιουνίου 1923.

Σ.Ε.Σ. Πλωμαρίου

ΣΕΣ ΜΕΣΑΓΡΟΥ

Άριθ. Πρωτ. 82

8-6-1893

Την περασμένη Κυριακήν έτελέσθησαν εν τη Κοινότητι μας αι έντήσια γυμναστικά έπιδείξεις υπό των μαθητών του άρρεναγωγείου και Πεσθηναγωγείου ένόπιον των τοπικών άρχων, των γονέων και κηδεμόνων, αίτινες επέτυγον πλήρέστατα. Ο γυμναστής και διευθυντής του άρρεναγωγείου άς και το λοιπόν προσωπικόν των διδασκασίων απέσπασε τα θερμά συγχαρητήρια όλων.

Με άγάπην

Ο Πρόεδρος ΣΕΣ Μεσαγρού Κρητικός

ΣΕΣ ΤΕΛΩΝΙΩΝ

Ο ΣΕΣ Τελωνίων έζήτησε άπ' το 'Υπουργείο την χορήγησιν άδειας προς συλλογήν έράνων δι' άνίγερσιν άναθηματικής στήλης ύπέρ των πεσόντων Τελωνιατών.

Το 'Υπουργείο διά της ύπ' άριθ. 39631 εγκυκλίου του προς τον κ. Νομάρχην και τας άουτονομ. άρχας της περιφερας Τελωνίων, έχορήγησε την άδεια στην Έπιτροπήν, άποτελουμένην εκ των κ. κ. Ράλλη Ραλλίδου, Στανου Μελισανιδου, Φ. Παπαδέλλη και Θ. Ραλλίδου και έπιτρέπει όπως μέχρι τέλους του έτους 1923 συλλέγη έράνου; στην περιφερα Τελωνίων προς άνίγερσιν της άνωτέρω στήλης.

ΣΕΣ ΚΛΟΜΗΔΑΔΟΥ

Άγαπητή «Καμπάνα», Ένα παρ'όνο έχουμε και θέμε να το μάθουν οι άρμόδιοι.

Πρό ήμερών ο Πρόεδρος της Κοινότητός μας υπέβηλε παραίτηση άφου υπέδειξε άς κατάλληλον άντικαταστήτη του κατόπιν συγκαταθέσεως του Συνδέσμου μας τό έφεδρον Παναγ. Γεωρ. Ανδρέου. Η Νομορχία μας θέλησε να πληροψηρήθη για τον Παν. Ανδρόν και ζήτησε πληροφορίες από τον Σ.Ε.Σ. Άγ. Παρασκευής όπου άπ'ιπέθηκε. Δέν ει'ε, νομίζουμε, αυτό λογία προσβολή στον Σ.Ε.Σ. Κλομηδάδου;

Κλομηδάδο, 10-6-1923

Τς προάλλες έγινε ψηφοφορία στο νεοσυστημένο μας Συνδέσμο. Για όριστική Διοικητική έπιτροπή του ΣΕΣ άνεδέχθησαν οι έξης διαλεχτοί συνίδελφοι: Ν. Άβαγιάνος, Πρόεδρος, Ν. Θεολόγος Γραμματέας, Γ. Άθανασίου Ταμίας, Γ. Παπασταύρου και Παλ. Καραγιάννης σύμβουλοι.

ΣΕΣ Κλομηδάδου

Σ. Ε. Σ. ΠΑΡΑΚΟΙΛΩΝ

Τς προάλλες υπό την Προεδρίαν του Άντιπροέδρου της Κοινότητος Α. Θωμαΐδη και άς μελών των έφεδρων κ. κ. Κίμωνος Θωμαΐδου Δημ. Σαραντιδου Κ. Χρημείλη και Σάβα Χ' Σάβα έσχηματίσθη έπιτροπή η όποια προέβη εις συλλογήν έράνων ύπέρ του Έλληνικού Έρσθρου Στανου. Συνέλεξε το ποσόν 887 δραχμών. Άξίζε ένα θεμμό ευγε τα φιλότιμα σ'τα παιδιά μας.

Παράκοιλα, 6-6-23

Σ. Ε. Σ. Παρακοίλων

Σ. Ε. Σ. ΜΑΝΔΑΜΑΔΟΥ

Στά: 10 του μηνός ο Συνδέσμος Έθνική; Σωτηρίας Μανδαμάδου άπο πρόχειρον έρανο έσύναξε το ποσό των 337 δραχμών και τις έδωσε στον αιχμαλώτο και τραυματία με άνοιχτό τραύμα συγχαριών του Κομνηνό Μιχαήλ Κουρού.

ΣΕΣ ΑΓΡΑΣ

Ο Σ.Ε.Σ. Άγρας την περασμένη Κυριακή έκανε πρόχειρο έρανο για τον αιχμαλώτο λοχία Λουκά Τζανέλη και συνέλεξε το ποσόν των 100 δραχμών τας όποιας και έδωσε εις αυτόν άς πρώτη βοήθεια που έπανήλθε άπ' την αιχμαλωσία. Άγρα 16/6/23

Α. Χονδρογιάννης

Άγαπητή «Καμπάνα»

Πολύ σας παρακαλώ δημοσιεύσετε ία κάτωθι:

Γύρισα άπ' τη σκληρή αιχμαλωσία και βρέθηκα πολλοί στο χωριό μου να με πούν λόγια συμπονετικά. Ένας Σύλλογος όμως τοδ χωριού μας, ο Σύλλογος Κυριών και Δεσποινίδων, που μητρικά φροντίζε για τους έφεδρους μας, άμέσως φρόντισε να με σταλεί ένα άρκετό χρηματικό ποσό.

Γ' αυτό και με το στόμα τις εύχαρίστησα, καθήκον μου όμως θεωρήσα να τις εύχαριστήσω και διά της άγαπημένης μας «Καμπάνας».

Έν Άγιε Παρασκευη 10-6-1923.

Νικόλαος Δ. Κλειδαράς

ΑΠ' ΤΟ ΜΕΤΩΠΟ

Κι' ύστερα άπ' όλα έτοιμοι για έξορμηση.

Ο οβρανός μ' όλη του τη γαλοκοπείδα, σαν και νάχε κ' αυτός κανένα πένθος καλύφθηκε άπο μάτρα και άγριμένα σύννεφα κ' άρχισε να ρίχτη σιγαλά σιγαλά τα παραπονεμένα δάκρυά του. Τα κελιά δίσματα των άηδονιών έπαφαν και μόνο κιά υπέρογκα όρνεα γύριζαν από πάνω μας σαν να μας λέγαν: Κόρκοι, διαμαρτυρέμεθα. Πανίσταμε πια δ' κειρός πέρασε και μεζ' άκόμα δέν άλίψαμε τη μύτη μας σε κανένα πτώμα. Μά, γέλασαν είτρανοί σας και μάς έδοκαν φύλλα τροφοδοσίας για την πρώτη Μαρτίου και πέρα. Μά δυστυχώς άκόμα τίποτα.

Σ' όλα αυτά ο φανταστικός με το όπλο στο χέρι και χωρίς μιλά κάθεται πάνω στα χείλη του άντροφίχτου ποταμού και περιμένει σαν βουβός το «έμπροδ». Πάνω σ' αυτά η παρσα μου που άπαρτίζεται από 5-6 Μυτιληνούς άρχισε να αναπολή τα καλά χρόνια, τη Μυτιλήνη τους Μυτιληνούς, την άγαπημένη μας «Καμπάνα». Άμα τη θυμηθήκαμε, μάς συγγίνησε η ιδέα που δέν μπορούμε άκόμα να προσφέρουμε κ' έμεις την ύπηρεσία μας για την μεγάλη της Ιδεολογία.

Ηρόθαμε και στο ζήτημα της φιλοπατρίας των πατριωτών μας.

Θυμηθήκαμε κιά ψυχοβλες έμπορικες που με το ένα χέρι τους βαστούν το κοιλό γ.ά διά και την ελχοκέρδια, και με ταλλα τις κομματικές τους φημερίδες για Εδούλα. Άς είνε διά. Δέν προκάνουμε να τελειώσουμε τη συζήτηση κ' ο δούρατος μά; διατίσει; Όπίσω στας θέσας σας. Κι' έτσι συχάσσημα.

Τ.Τ. 904 τη 23-5-23

Χ' Διάκος Ίγνάντιος

Τ. Τ. 912 στις 25-5-1923

Άγαπητή μας «Καμπάνα»

Χτές έλαβα από το χαριτωμένο μας νησί, άπ' την άλε πρόσνη Μυτιλήνη μας, μια έφημερίδα, και για πρώτην φορά την έδιόβασα. Ήταν η «Καμπάνα». Και τόσο πολύ υπερφηφανείηκα! γιατί η «Καμπάνα» δέν είνε έφημερίδα σαν τις συνηθισμένες; που ξέρουμε, τις κομματικές και σχολόλογες...

Μόλις την πήρα συγχάθηκαμε όλοι οι πατριώτες και με καρδοζέται διαβίσαμε και τις τέσσερες σελίδες της «Καμπάνας» μας. Ω! να ξέρατε τη χαρά που καταλάβουμε! Γιατί είνε το μόνο φύλλο που γράφει παρήγορα λόγια για τους στρατιώτες, και πρό πάντων ύποστηρίζε τους άπολυμένους συνάδελφους μας. Γιατί με άφροσση άποστηρίζε κείνους που έχυσαν το αίμα τους για το κοινό καλό, και τους αιχμαλώτους μας.

Και έμμεθα υπερφηφανοί γιατί η έφημερίδα αυτή είνε Μυτιληνιά και τη βγάξε συνάδελφός μας. Άπό άντίκνημο σε άντίκνημο, από φύλλα κ' σε φύλλα, έγύρισε και διαβίστημε από όλους τους Μυτιληνούς συνάδελφους μας. Και πάλιν έπέστρεψε σε μένα για να την έχω στον γυλιό μου για πάντα, γιατί είνε το μόνο φύλλο που μου έδωσαν έλίαιδες δια τ' νησί μας δέν έχασε τους δληθινούς τόπους ύποστηρικτές του.

Άπό έδω που είνε μένωπο θα ύπο-

ΚΑΜΠΑΝΙΕΣ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟ ΔΕΛΤΙΟ

Θεριστής 18

Η Συνδιάσκεψη της Λωζάνης οδύει αυτή τη βδομάδα κατάρθως να τελειώσει. Οι ίδιες συζητήσεις, αδιαλλαξία έμ μέρος των Τούρκων για να περιφραγή τοκομερίδια και έλλειψη υποχωρητικότητας έμ μέρος των Γάλλων, που πούδ πολύ άπ' όλου: τούτ: εύρωπαϊού: ενδιαφέρονται για δάνεια και για λεφτά. Η Έλληνική αντιπροσωπεία έδηλώσε πούδ, χωρίς να κωφευγή κανέναν, δέν ήμπερεί να περιμένη πούδ και θά ύπογραφή μιá προκαταρκτική ειρήνη με τούτ: Τούρκους. Οι Σύμμαχοι έβεβαίωσαν τούτ: Έλληνες πούδ ή γενική ειρήνη δέν θά άργήσει να ύπογραφή και άς περιμένουν λιγάκι. Κατά πούδον θά γίνει αυτό δυνατόν, θά τó άποδείξη ή έρχόμενη έβδομάδα.

Σπουδαιότατο γεγονός για τή Βαλκανική και για μάρ τούτ: Έλληνες είναι ή Βουλγάρικη Έπανάσταση. Ύστερα άπό τó μεγάλο πόλεμο ύπερίσχυσε στή Βουλγαρία τó άγροτικό κόμμα με τó Σοσιαλιστική άρχηγό, πούδ άκολούθησε άπ' τήν άρχή ειρηνική πολιτική και κατανέφαλα χυτίσσε Κομιτατζήδες και Βουλγαρομακεδόνες, πούδ κατά τούτ: δέν ήμπερείσαν να ξεχάσουν τήν παλιά δουλειά και έννοήσαν να διοργανώσουν συμμορίες μεσ' τή Βουλγαρία και να τις στέλνουν στή Σερβία και στήν Έλληνική Μακεδονία. Ο Έγιοσ Σοσιαλιστική ύπόγραψε τή συνθήκη του Νεγύ, και με τούτ: Σέρβους ιδιαιτέρως τή συμφωνία της Νύσης. Και κατά τις δυό αυτές συνθήκες ή Βουλγαρία δέν έχει σχεδόν τó δικαίωμα να έχει στρατό. Φαντασθήτε πούδ άξιωματικοί πεναχέθηκαν σέ άδρόμο, και τί λύσσα είχαν οι διάφοροι Κομιτατζήδες πούδ έχαναν τó ψωμί τούτ. Προσέβισε έδλους τούτ: ύποκαρπονημένους άστούς: δικηγόρους, πολιτικατζήδες, δικολάβους, διαποσόμενους, πούδ ζούσαν στά θολά νερά ένός φαύλου καθέστους και τούτ: τσάκιος άλύπητος ή Σοσιαλιστική, και και θά έχετε μιάν εικόνα τών στοιχείων πούδ έναναν τήν Έπανάσταση. Άγώνας για τόν έντεντικόν των Άνα. Άν είναι και άλλοι δάχτυλοι Φράγκικοι άνακατωμένοι δέν ξέρουμε.

Πρός τó παρόν φαίνεται ότι επικρατούν οι επαναστατικοί, τών οποίων τó ιδιαιτέρω χαρακτηριστικό είναι ή άπράγτης σωβρισμός τούτ. Με τήν πρώτη εκκαίρε θά θελήσουν να διεκδικήσουν Μακεδονία και Θράκη. Δυστυχώς για αύτούτ: ύπάρχει μιá συνθήκη του Νεγύ πούδ δίνει χειροπόδαρα τούτ: Βουλγάρους και ύπάρχει μιá Ελλάδα, μιá Σερβία και μιá Ρουμανία, πούδ δέν έννοούν να μείνη ένα κουρελόχαρτο ή συνθήκη αυτή! α.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΑΣΟΣ ΤΩΝ

Η Κοινότητα «Βασιλική» στέλνει στήν Άθήνα τόν πρόεδρό της και συνάδελφο Κωσταντ. Α. Γαλιάνη για να παρουσιάσει στόν κ. Υπουργό της Γεωργίας και να διεκδικήσει τó κοινοτικό δάσος πούδ τó Υπουργείο γυρεύει να τó δώσει τούδ Δημοσίου ύστερα άπό τις κακές και άδικες εισηγήσεις ένός υπαλλήλου τούτ. Τό δάσος αυτό έχα διόκληση ιστορία στανά δεμένη με τήν ιστορία τού χωριού, και είναι πούδ φανερά τά άπόλυτα δικαιώματα της κοινότητας άπέναν τούτ. Τα έπαχτήματα πούδ φαίνονται μέσα στήν άναφορά τού χωριού πούδ πούδ τó Υπουργείο, πούδ διαβίσαμε, είναι πούδ άδρά και άαίετα. Μά κοντά σεδά τó δάσος αυτό άποταίει τή ζωή τού χωριού. Αυτό είναι ή τροφή της γεωργικής του κτηνοτροφίας, οτιό είναι ή ή άθροση τών φισκών τού χωριού. Είμαστε βέβαιος πούδ τó Υπουργείο θ' άναθεωρήσει τήν άπόφασή του δίνοντας πούδ πίσω στή Κοινότητα τó δάσος της πούδ τó κατείχε με κανονικούς τίτλους ιδιοκτησίας, άπ' τά παλιά, πούδ παλιά χρόνια, της τουρκικής σιλοβίας.

στημιχθές με ζήλον άγαπητή «Καμπάνια» κα έως με ζήλο σέ άποστηρίζουν τά άπολυμένα μας άδέρφια.
Με άγάπη
Παργαμηνέλης Γεώργιος
20όν Σύνμα δος Λόχος

ΟΙ ΕΠΕΔΡΟΙ ΤΩΝ ΕΒΕΡΕΩΝ ΤΟΥ 1922

Ύστερ άπό έλίμινες παρακλήσεις της Π.Κ. Έπιτροπής τού ΣΕΣ Άσθου, ή Έπανάσταση έπέτρεψε να γίνονύν έκλογές μόνιμης Διοίκουσής Έπιτροπής τών ΣΕΣ τού Νομού κ' έτσι μετ' τή βδομάδα ή Προσωρινή Κεντρική Έπιτροπή θά κοινοποιήσει στούτ: έπείδρους μιάν έγκύκλιο με άδηγίες για τις έκλογές της μόνιμης Διοίκουσής Έπιτροπής τών ΣΕΣ Νομού Άσθου. Στήν έκλογή θά λάβουν φωνικά μέρος κιόλοι οι Σύνδεσμοι τών χωριών, για να έχει ή καινούργια έπιτροπή όλο τó κύρος πούδ άρέσει να έχει, έχοντας μετ' της άχι μονάχα τήν έμπιστοσύνη της Έπανάστασης, μά και τήν άπόλυτη έμπιστοσύνη όλων τών συναδέλφων τού Νομού μας. Οι ΣΕΣ τών χωριών θά λάβουν μέρος με έκλεκτούτ: στέλνοντάς, τους άπ' έξω ή διορίζοντάς τους άνάμεσα στούτ: έπείδρους πούδ ζούνε τήν πρωτεύουσα. Έτσι κ' οι ΣΕΣ τών χωριών θά έχουν άκόμα μεγαλύτερη ψυχική έπινοινωία με τήν Κεντρική Έπιτροπή, έχοντας μέσα της μόνιμους αντιπρόσωπους, πούδ θά φροντίζουν άκόμα πούδ θεμέλι για τά συμφέροντά τούτ.

Ένα τμήμα άπ' αυτή τήν Έπιτροπή θά διευθύνει και τις δουλιές τού τοπικού ΣΕΣ Μυτιλήνης.

ΟΧΙ ΕΤΣΙ

Νά μά, έπιτρέψει ο κ. Φρούραρχος να μίν έγκρίνουμε τόν τρόπο πούδ διατύπωσε τις ύπηρεσίες του άντιλήψης στόν πρόεδρο τού ΣΕΣ Παλαιοκήπου, σχετικά με μιá καταγγελία πούδ έκανε ο τελευταίος αύτός μεσο της «Καμπάνιας» για τις ύπηρεσίες ένός άποσπασματος. Οτι και τó «έντίλλεσθε» πούδ μεταχειρίστηκε στό έγγραφο τού. Ο πρόεδρος τού ΣΕΣ Παλαιοκήπου είναι πολίτης δέν είναι στρατιώτης. Οτι και δέχεται διαταγές τού κ. Φρούραρχου, ένόσω δέν είναι ούτε ύπό τής διαταγής του ούτε καν ύπόδικος τού Στρατοδικείου.

Είναι πολίτης έλεύτερος και τίμιος. Και σάν πολίτης έχει δικαίωμα, άν άχι καθήκον, να καταγγείλη στόν Στρατιωτικό τους Διοικητή ό,τι θέλει. Φτάνει να τó καταγγείλει με ύπογραφή, κόμμα και παλληκαρισία. Άν θέλει τó καταγγείλει με άναφορά. Άν θέλει τó καταγγείλει με τόν τύπο. Σαυτό κανείς δέν μπορεί να τόν έμποδίσει. Άν έκανε κακό, μπορεί ή Στρατ. Άρχή να τόν συλλάβη. Μπορεί και να τόν δέσει. Μπορεί να τόν δικάσει. Μά τίτίο δέν έκανε. Ο,τι καταγγέλλει θ' άποδείξει. Και πρέπει να δίνουμε θάρρος και να είπανοδμε και να προτρέπουμε τούτ: πολίτας να καταγγέλλουν τά στραβά ό,που καν τά δούνε. Έτσι μονάχα τά υπεύθυνα όργανα όλων τών ύπηρεσιών θά μάθουν να λογαριάζουν τούτ: πολίτας πούδ για τó καλό τούτ: πληρώνονται να δουλεύουν. Τά παραπέρα είναι ζητήματα άνακρίτου.

ΟΙ ΑΝΑΠΗΡΟΙ

Όσοι άπ' τούτ: συναδέλφους είναι άνάπηροι, όλοι οι σακάτιδες πούδ είναι ή δυστυχία τους μεγαλύτερα κ' ή σφοδρά τους βαρύτερη μέση στούτ: έπείδρους — γιατί έξόν άπ' τις άλλες ύλικές και ήθικές καταστροφές, πούδαι γενικές στήν τάξη μας, τούτ: βρήκε και τó άτύχημα της σωματικής άνικανότητας — όλοι αύτοι πρέπει για τó σφέρο τους να οργανωθούν και σέ ξεχωριστό «σύνδεσμο άναπήρων Άσθου» κ' ύστερα να έννοήσουν με τήν «Πανελληνία Ένωση άναπήρων» της Άθήνας για να μπορούν να άπαιτούν με μεγαλύτερη δύναμη και να πετυχαίνουν εύκολότερα και γληγορότερα τó δικιο τους.

ΣΥΜΦΩΝΟΙ

Η χθεσινή «Προσφυγική Φωνή» τού κ. Γκράβαλη είναι όλόκληρη μιάν Έλεγεία. Τό πένθος της προσφυγικής ψυχής τόν κάνει να γράφει συγκινητικώτατες στήλες. Αύτή τή φορά είμαστε όλοι σύμφωνοι μετ' τή «Φωνή», άν και ή όμολογία άκείνη: «Άν πολλάς παραφερόμεθα, είναι ή συμφορά μας πούδ τó προκαλεί. Είναι ή άπελπισία πούδ συσκοτίζει τας φρένας μας», μοροδός και να λείπει. Ο Δοσβιακός κόσμος με σπαραγμό ψυχικό δέχτηκε τούτ: ύστατισμένους άδελφούς της Ανατολής και τούτ: προσέφερε ό,τι μπορεί με έράνουτ: με εισφορές και με φόρον. Άν γίνει άνάγκη θά προσφέρει άκόμα κιάλλα. Κιάν στή Μυτιλήνη τó προσφυγικό ζήτημα δέν έφτασε ως τά σημερα στήν όξυτητα πούδ ήθε άλλο — στήν Παλιά Ελλάδα — αύτό τó χροστούμε πρώτα στήν Δοσβιακή συμπόνεια, στή Μυτιληνια καρδιά, στή Μυτιληνια φιλαλληλία. Μικροπαρεξηγήσεις θά γίνονται πάντα άπό άτομα, τó — άτομικό σφέρο είναι ο άξονας της ανθρώπινης ζωής — αύτά δέν έχουν γενική σημασία. Έχει μονάχα τó να μη έλωφελούνται μερικοί παράσιτοι μικροοργανισμοί κομματικοί άπ' τήν «συσκοτίουν αύτήν τών φρενών» της «Φωνής» τού φίλου Γκράβαλη, και τού ύποβάλλουν ώρισμένες πολιτικές καταυθύνσεις, άναδημοσιεύοντας τά ύποβολιμαία αύτά άθλιογραφήματα στά πλερωμένα παλαιοκομματικά τους λαχανόφυλλα. Αυτό έχει σημασία.

ΕΝΩΣΗ - ΑΓΑΠΗ - ΔΟΥΛΙΑ

Οι έπείδροι τών Νησιών τού Αιγαίου σηκώνονται με τή σειρά τους άπ' τή νάρκη για να μπουνε στό στίβο τών ευγενικών άγώνων. Ύστερ άπ' τούτ: Τενετιούς συναδέλφους, να οι Δημιολοί. Από μιá πρόσκληση πούδ δημοσιεύτηκε στις ήμερίδες τού συμπληθητικού των νησιού βλέπουμε πούδ ιδρύουν τόν ΣΕΣ τους πάνου στά χνάκια τού Δοσβιακού. Κείνοι ο μόνος δρόμος για τά προκόνθουν ά θέλουν να κάνουν άληθινά κάτι θετικό. Γιατί άποδείχτηκε τρανά πιά πούδ: ή τάξη τών πολεμιστών άποτελείται από ήττες, άκρίτες, ημιθέους, σταυρατούτ: ύπερασπιστές της Πατριδος και της θρησκείας, δημοσιογούτ: τών μεγάλων περσωμένων της φυλής» και χίλια δυό άλλα τέτια σπουδαία και λαμπρά πράματα, μόνο ένόσω είναι στή γραμμή και σκαίνονται, ένόσω είναι στό Νοσοκομείο και λιάνει, ένόσω είναι στό τσαντήρι και βρέχεται, ένόσω είναι μικρού. Μά σάν γυρίσει πίσω και βγάει

μαζύ με τις ψάρες του και τήν κτιμιάν τού στρατιώτου στολήν», βγάξει έμέσως άπό πάνω του και όδες τις χρυσοχαρτένιες ετικέτες πούδ τόν φόρτωναν ώ, τώρα οι άκαλλαγέντες πολεμοχαρής δημοσιογράφοι και συλλαλητηριζήδες ζητωπόλεμοι ήήτορες, πούδουν τούτ: γούτ: των στήν Εύρώπη και κάνουν άπ' τά σίγουρα πατριωτική φιλολογία και ναπολεόντιες χειρονομίες. Και γίνεται τó κορόϊδο, ή ζητιάνος τού ψωμιού και της δουλειάς, τó κλατσοσκουφι τών κουλαράδων πατριωτών και ή δουλος τών άφεντάδων. Και για παράδειγμα σκληρό βλέπουμε στις ίδιες Δημιολές ήμερίδες τήν τραγικήν άκείνη άστάτην έκκληση τού Σύνδουμου Άναπήρων Πολέμου Δέμωνου πούδ αύτούτ: πούδ τούτ: ύποσέθησαν λαγούς με πετραχειλία και με φαρδομάνια.

ΤΑ ΑΚΙΝΗΤΑ ΚΙΝΟΥΝΤΑΙ

Στήν Άγρα Ένας Άμεί Μπεκτάς πούδλος τó σπίτι του και έπις Άγγινός τάφρασε για να τó γκεμίσει. Τό ίδιο κόνουσε και άλλοι πολλοί τούρκοι πάνου στό νησί. Και σά δέν μπορούνε να πουλήσουν τó σπίτι ή: άκίνητο» τó πουλάνε ως... κτητό. Δηλ. πουλάνε τά παραφούφυλλα, τις πόφτες, τά κεραμίδια, τά τζιζια και τά ταβανασινιά του. Κι άπίνουνε τά σκαλετό πούδ δέξαν και τμήν της Έλληνικής ύπηρεσιακής νοηλείας. Δέν νομίζω ο κ. Νομάρχης πούδ είναι καιρός πιά να βάλει τούτ: καταργήσους πούδ πουλάνε και τούτ: καταργήσους πούδ άγορεύουν στόν μάγικο τους: Άς κινήθουμε πριν κινήθουν όλα τά άκίνητα τών Τούρκων!

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΗΛΩΣΗ

Άγαπητή μου «Καμπάνια», Δυό άπ' τούτ: καλούς μου φίλους, ο Ένας άπ' τή Μυτιλήνη, ή άλλος άπό χωριό τού νησιού μας, μου γράψανε και με ρωτούν άν είμαι άκόμα «Βασιλικός» κ' άν νοιάζω κάποιαν άληθινή ψυχική άνάγκη τά είμαι, ή άν έχω διλλέξω. Έκπαθή τó ζήτημα έρευνά άπ' τή στανή περιφέρεια της άτομικής άλληλογραφίας, δέν έχω καμμία δυσκολία να τούτ: άπαντήσω άπό τή στήλη σου — άν έννοείται, με χωράω —: Νό, λοιπόν, ή άπά τήσ ή μου στή φιλική τους κερσόγεια, σύντομη και καθαρή: Δίχως να είμαι φιλογρός πατριολάτρης, ούτε και πολεμοχαρής νοιάδω, ώστόσο, να πλάνωται στό μάγουλό μου ένα κύμα ντροπής, όδες φορές συλλογέμαι ή μου θυμίζουν τó περσινο ρετήλικα μας. Αυτό τó τρομαφό και άξέχαστο ρετήλικα πασκίζουν να τó ξερξώσουν, τίμα και ελικρινά κατά τήν γνώμη μου, οι Έπαναστατες. Αισθηματικές καθός: σιάθηκα πάντα στή ζωή μου, νοιάδω μιá ζωηρή συμπάθεια για αύτούτ: τούτ: άνθρώπους και τούτ: ένγνωμώ «έκ βαθέων». Τίποτ' άλλο.

Άθήνα, 11-6-23.
Με άγάπη
X. Μολτες

Στέργετε τήν «Καμπάνια» στούτ: φαντάρους τού Έβρου

ΝΕΑ ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ

Λόγω της ανατιμήσεως της δραχμής και της μεγάλης παρακαταθήκης Καπνών, υποβιβάζομεν τας τιμας των Καπνών και Σιγαρεττων μας.

ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ			
ΚΑΠΝΑ έξαιρετικής ποιότητας			
		Δρχ.	2.40
ΑΣΤΡΟΝ	>	>	3.45
ΦΑΜΑ	>	>	5.—
ΦΑΜΑ συρτάρια	>	>	4.70
ΚΑΠΝΟΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ Μ. ΚΑΡΔΑΓΕΟΣ & Σία			

ΑΠ' ΤΗ ΖΩΗ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ

Δέρνει ο βορριάς τον πλάτανο
Δέρνει και τη μερσίνη
Δέρνει και μένα-ν-δ' καυμό;

Νά ιδώ τη Μυιλήνη.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΑ ΚΑΣΤΡΑ

Η πλατεία στα «Ψηλαλώνια» κατά τα
ξώκλαδα του χωριού βούτζε σά οε πανη-
γύρι. Κόσμος πολύ από γέροντες, γυναι-
κες και κορίτσια λεύτερα έχει μαζευτεί

Σάφνου ο Νάστος — το καλό το πάλ-
ληκαρι — βρέθηκε κάτου ασφαμένως,
με το κεφάλι ανεγμένο πάρα! τον χτύ-
πησαν ή πέτρα που είχε πέσει κατά τ' αν-
τικρύνα, τα έχριζα τα Καστρα ο γίγαν-
τας ο Καραμπέτσος.

Πέρασαν δυό μήνες από κείνη την
ήμερα. Ο λαβωμένος το πήρε πιά
απόφαση — του τόπανε δά φανέρα κ' οί
γαταροί — πώς δέ θα ξαναβρεί το φώ;
των δματιών του. Ελο το χωριό ήτανε
θλιμένο για τη μαύρη συμφορά του
Νάστου, που ήτανε καλό παιδί και τόν
άγαπουσαν όλοι. κανένας όμως δέν ήθελε
να πιστέψει όσα έλεγε ο Καραμπέτσος.

Και τ' όντας όλα αυτά ήτανε σκοτάδι. Ο
Νάστος κ' ο Καραμπέτσος γινάσκαν
πάντα άχώριστοι. Και ώρα τελευταία που
έπολυόθηκαν με το καλό, πάλι μαζί στο
ίδιο τσαγκαράδικο εί δυο τους. Γιαυτό
δέν το χωρούσε κανένας το κεφάλι πώ; το
κακό είχε γίνει έπιτήδες;

Τυχαίο πράμα ήτανε, ο διάολος έβαλε
την σούρα του, κ' άς έλεγεν ο Καραμπ-
πέτσος, δέν ήθελε. Το πώς τόν χωράτησαν ο
Νάστος άπάνω στο παιγνίδι, δέν έσημαι-
νε τίποτα — δέν τοδλε δά και τίποτα κα-
κό! «Μάζωξε το ζωνάρι σου», τούλε κ'
έπιπτα ο Καραμπέτσος — τόν ήξεραν όλοι
άπό μικρό — δέ θύμωνε ποτέ. Νά, κ'
αύτου που ύπηρετήσανε μαζί στο Στρατό
τό ίδιο έλεγαν. Ο Καραμπέτσος κακόσι!
Καλή τι λέτε! «Έπρεπε να βλέπατε τι γι-
νότανε στο Δόχο — δέν άλλαξε Δόχο άφ'
όντας κατατάχτηκε, τόσο τόν άγαπούσανε
εσέλοι οί «Απαξωματοίκοι» όπως κου-
κιάσανε ο ίδιοι — για να πητε άν μπο-
ρούσαν ο Καραμπέτσος να κάνει κακό.

Ήτανε τό τόπι του Δόχου, ο ένας τόν
άφηνε, ο άλλος τόν έπιανε» και τή βράδια,
έ, ρέ, τι γινότανε τή βράδια στο θαλαμο,
σαν ήτανε κείνος θαλαμοφύλακας! τόν
έδωσαν ζωντανό κάτου άπό βούνα προ-
σκέφαλο, μπαλάσκες, παγούρα, αερίλες,
και χίλια άλλα πράματα λογής λογής
που κατόυσανε άπάνω του και γούστο
οί κοιμώμενοι συνάδερφοι, και κείνος τή
δεχότανε όλα αυτά, κ' άλλα χειρότερα ά-
κόμα, με το ίδιο πάντα καλόκαρδο χαμό-
γελο, με τήν ίδιαν άτέλειωτη ύπομονη.

Μόνο μία φορά τόνε θυμούνται θυ-
μωμένο κάποτε, που τόν πρόσβαλεν ο
έπιλοχίας στή γυμνάσια: Τόν είδε, στήν
ήμιπαυση, να σάχνα τή χειρότερα του
και τούλε: — Μούτρα για κοθρόφιη!
Τότες άλήθεια θυμώσαν ο Καραμπέτσος,
γιατί ήτανε δουλικά εκεί ένα γύφο στο
επέδιον τών άσχημαίων και γέλασαν με
τά λόγια του έπιλοχία. Κονκίνησε τότες
δ' φτωχός — τόνε θυμούντα σα ίάτανε
τόρα — ως τ' έφτά! μισόκλεισε τή με-
γάλα κατάμευρα μάτια του, έπαιξε δυό
τρεις φορές άπάνω-κάτου τή δασά στοι-
χειωμένα φρέδια του και, θαγκάνοντας
τή χείλη, δέν ελπίεποτα ύστερα, μονο-
μιά, μόλις έστρεψε να φύγει ο έπιλο-
χίας, ο Καραμπέτσος έσκυψε, πήρε μία
πελώρια σιδερένια μπαλά από κείνες
που ήτανε σπαγμένες άπ' τόν παλιό
κερσό στήν πλατεία κοντά οε — κάτι σκού-
ρισμένα κανόνια και τήν πέταξε δέκα
πέντε μέτρα μακριά! οί στρατιώτες θά-
μαζαν για τή δύναμη κ' άρχισαν να χα-
ροχοροτούν! τότες ο Καραμπέτσος γέλασε
θλιβερή, κορπάτζησε κατά τήν κουβάρια
της μπαλάς και κάθισε εκεί μονόχος του,
άμλιχτος, ώ; τήν ώρα που φώναζε ξανά
ή σάλπιγγα ένταξη...

Κανένας λοιπόν στο χωριό δέν πιστεύει
πώς χτύπησαν έπιτήδες το Νάστο κ'
όλοι όσοι βρεθήκανε εκεί και κείνοι που

παιζαν μαζί «Κάστρα» άν και το μολο-
γούσανε πώς έφριξε δίχως τήσρα ή σαρά
του, άπ' δίδανε το κέφαλο οε άφερμάδα,
οε τήχη... ποτέ; όμως οε κακία. Μόνον
ο Καραμπέτσος είχεν άλλοιάκρια γνώμη.
Δέ γελούται κείνος, έλεγε. Κί' έραζε το
κεφάλι του κάτου πώς ο λαβωμένος έγινε
θεληματικά. Γιατί είδε τα μάτια του
Καραμπέτσου που έβγαζαν φωπές σαν
έπιπτα το λάθρα, και που γύρωσε μία
στιγη το στόχο, όσοπου ναύρει το Νουσι-
μά' είδε άκόμα με πύση μαρία πέταξε το
λάθρα κ' ύστερα, σαν έγινε το κακό — όλοι
κύτταζαν κείνη τήν ώρα το χτυπημένο —
κείνος είδε τόν Καραμπέτσος πού στεκό-
τανε παραμέρα και δέν έδειχνε μήτε τρο-
μάρα μήτε λύπη...

«Ποτόσο ο Καραμπέτσος, ήξερα τι έλεγε.
Ένα βράδυ ο Καραμπέτσος πέτυχε τή
Σταβρούλα τής Μαργουδάνας μονάχη
της στή βρύση. Τήν καλησπέρας κ'
ύστερα δίχως κείνη να του άπανήσει
άχρισ να τής παραπονέται γιατί μελό
να κάνει πώς δέν τονε γνωρίζα. δέν είνε
κείνος τέχα που τόν άγαπούσε πριν πάγει
στρατιώτης! που τοδύτηλε τις μάτσες τή
λουλούδια και τούλεγε πώς θά τόν πάραι
τι κακό τής έκανε και δέ γαρίζε μήνες
τόρα να τόνε δει!... — Έραδες πώς
στραβώθηκε ο Νάστος; ρώτησαν άκότομα
ή Σταβρούλα... Νά, τώμαθε' είπεν
εκείνος, μά τι να γίνα; έτσι ήτανε τυχερό.

«Η Σταβρούλα τόν κύτταζαν αγριεμένη' τή
μάτια της έλαμπαν στο σκοτάδι. — Τυχερό
έ! Κακούργε!... Μά τι έφταιγε κείνος,
σάμπως τώδελε! να, κ' όλο το χωριό το
λέγα, ποτές του δέν ξανάκανε κακό. —
Έγώ δέν είμαι χωριό! ο' είδα με τα
μάτια μου έγώ... γύρωσε; και με κύτταζε;
οά ο' είπε «μάζωξε το ζωνάρι σου...»
— Και γιατί θα τόνε χτυπούσε, ρώτησε
σαστισμένος ο Καραμπέτσος. — Γιατί;
«Η ζούλια σου, φονιά! Γιατί οε πρόσβαλε
μπροστά μου κ' ήξερες πώς κ' αγαπά.
Κί' έχασ μούτρα ακόμα... άμπε!...
τόρα θα φονιάσω τώ χωριό!...»

Ο Καραμπέτσος ζαλιότηκε. Τή μη-
λίγια του βούτζαν. Μία στιγμή έκανε
να φύγει ύστερα κοντοστάθηκε, τρίκλισε,
άκούμπησε στα μάρμαρα τής βρύσης,
και σκύβοντας κάτου άπ' τή φωνισμένο
προσωπο τής Σταβρούλας, είπε: κ'
ήτανε ή φωνή του εβραχική σά σφύριγμα
φριχτό φαιδιού ματωμένου. — «Ε, ναί
λοιπόν' ήθελα και τόν χτύπησα' άμε τό-
ρα και παρε τόν στραβό!

Απόμεινε λίγες στιγμές άκόμα κάτου
άπ' τή άλάσμημένο, βουφό, πρόσκπο τής;
Σταβρούλας; με τή γροθιά σφαιμένη, τή
βλέμμα τρομερό και τήν άσπραδα τών
δοντιών που έκαναν το πρόσκπο τόν να
φαντοζει σα νεκροκέφαλο' ύστερα τινά-
χτηκε άπότομα και χιούηκε μες στο σκο-
τάδι.

Σ. Γιορσίσης

Στρατιωτική Διοίκησης Λέσβου
Προκήρυξις

Προκημένον μετά δεκαήμερον άπό
τής κοινοπύλησεως τής παρούσης να έ-
νεργητή ύποστηρικτικό, έλεγχος τών πολι-
τών προς σύλληψην παντός μπουτάκου ή
άτυποτάκου

Καλοῦμεν
άπαντας τού; πολίτας τής περιφερείας;
Γεν. Στρατ. Δίσεως Ν. Αρχιγγου, όπως
έροδιασθώων έντός δέκα ήμερών δια κα-
ταλλήλων ποστοποιητών κ' άκόμα:
1) Οί τών Διμων Μυιλήνης, Χίου,
Σάμου και Αήμνου δια τού άπολυτηρί-
ου των ή άτομικού ββλίου, ή ποστοποιη-
τικού τού οικείου Στρατού. Γραφίουν επί
πλέον δέ άπαρατήτως δια ποστοποιητη-
κού τού οικείου Δημαρχείου έμφανίσεως
τήν ταυτότητά των, όπερ δέον να φέρη
έπικεκολλημένη τήν φωτογραφίαν.

2) Οί τών λοιπών Νήσων και έσωτε-
ρικῶν τούτων δια τού άπολυτηρίου των ή
άτομικού ββλίου, ή ποστοποιητικού τού
οικείου Στρατ. Γραφίουν και επί πλέον
δια ποστοποιητικού τής ταυτότητός των
έκδομένου υπό τών Προέδρων Κοινο-
τήτων επί προσωπική των εδύθη.

3) Οί πρόσφυγες τών πόλεων Μυιλή-
νης, Χίου, Σάμου δια ποστοποιητικού
τού οικείου προσφυγικού Συλλόγου τε-
θεωρημένου υπό τής Έπιτροπής Περι-
θαλάσσης και τής Νομαρχίας μετά φωτο-
γραφίας.

4) Οί πρόσφυγες τών λοιπών Νήσων
και τού Έσώτερου τούτων δια ποστο-
ποιητικών τών κατά τόπους Υποεπιτρο-
πών, άμνα δέον να διεβασθώσι, παρά
τούτων προς έπικύρωσιν παρά τού κατά
τόπους άνωπροσώπου τής Νομαρχίας.

Πά; συλλομβανόμενος μετά τήν λήξιν
τής ώ; άνω προθεσμίας μη έφαλισμένους
δια τών όριζομένων δικαιολογητικών θέ-
λα κρατείοθαι μέχρι έξακρωβώσεως τής
Στρατολογικής του καταστάσεως.

Έν Μυιλήνη τή 15 Ιουνίου 1923
Η Γενική Στρατιωτ. Διοίκησης
Ν. Αρχιπελάγου
Κ. ΓΡΗΓΟΡΑΚΗΣ
Σημει

«Η «Καμπάνα» βγαίνει στή τυ-
πογραφεία τού «Ελευθ. Λόγου»

ΜΥΤΙΛΗΝΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ποιητής
Το κάθε που αναπέλει και ζή στή Φύση,
τροπλό πουλάκι ή δέντρο ριζωμένο,
άντρας γενναίος ή ζωο ταπεινωμένο,
θανάσιμο έχον πόλεμο δια στήση

στή Αήθη ενάνα. Και πρωτοῦ ν' άρχίση
να ρεβή άπό τή Χρόνο δαμασμένο
τό σώμα, άπό τόν Ήλιο πυρωμένο
ξυπνάει κί όρμησι μ' ένα σπασμό ν' άφήση
— Έρωτα δάμα! — μιά ποστή του εικόνα.
Έτσι μωσόντας τή τή Απορμωσση
κί ο Ποιητής, οε μεθυσομένο άγώνα.

Βρυό παντοπνέ στή Μνήμη άφήνα,
μας ώρες καλής γέννημα, άγγελουδι,
όμοίωμα τής ψυχής του, ένα Τραγουδι!

ΜΙΑΤΟΣ ΚΟΥΝΤΟΥΡΑΣ

ΨΥΧΗ ΑΜΑΡΤΩΛΗ

Κάτιο άλυτά σ' άκροδρόμο,
θρηνητερά, σκυλί,
στο κρύο τή μεσοσύχη
κ' ή σκέψη μου μπερδαύβεται
τρομάμενη διλή
ο' όλομωρο ένα δίχτυ.

Άνημπορη σταμάτησε
κ' ή πένα στο χαρτί
στο γύρωμα τού φύλλου.
Μιά κολοσμένη άκούω ψυχή,
στήν άμαρτία δεστή,
τάλυχτημα τού σκύλου.

Σίτσα Καρσιόακη

ΕΝ ΤΥΠΩΣΕΙΣ

ΤΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ

Σκορπύται τή μέρα ή θλίψη. Κα-
μάν ώρα δέν άνήκη τής ψυχής. Όλα
είνε κανονισμένα σαν οε ρω-ορι, άπ' τήν
ώρα που ή Σάλπιγγα στριγγόφωνη διώ-
χνα τόν ήλιο οπ' τή βλεφαρα. Τίποτε
άπό τότε δέν είνε τού αίόμου. Η ζωή
έσκορπίζεται άπαραλλάχτα έτσι, όπως
άποβραδυς κορυβόστηκε.

Θά πάμε σ' άφορμένο τόπο, οε κ' α-
βροκότοπους, κ' εκεί, πόνου άπ' τή πρέ-
αονο βελούδο τής; χλόης, άνθρωποι θά
φωναζούν θυμωμένα κ' άνθρωποι θά
κινούνται άκαμπτοι και μ' άφορμένους
τύπους. Κί' ένώ τή με ίσασα βομβούν
γύρω στα πλούμιστά άγρολιανούδα, πολ-
λές καρδιές; θά χτυπάνε άνήσυχα μη γε-
λαστούν και πα απατήσουν άπ' τή άκαμ-
πτο τύπο.

Σέ λίγο ή μυρουδιά τού έδρωτα άπ'
τά μελαπά πρόσωπα θ' άνακατωθί με
τήν πικρη μυρουδιά, που ξεχύνουν οί μαρ-
γαριτες; κ' οί παπαρούνες; και μπορεί οε
μιά στιγμή να γλαστει κανένας και ν' ά-
φισει τή σκέψη του να ψύθρσει:

— Μά, κάποτε, πολύ άλοιακά μύρι-
ζαν οί παπαρού κ' οί μαργαριτες;...
Άφρο θάναε μιά τοιματά στήν ψυχή
όδυνηρή. Όμως, ένας κ' βαλλάρης που
θά καιπάξει πίνου ο' ένα μεγάλο κόκ-
κινο αλογο εκεί στο βροκότοπι, θά κάνει
άφρον που παρ' όλογο να ξεγλαστει,
με τή μάτια του που είνε ψυχρά σα λε-
πίδι σπαδιού να συνέλθη.

Άργότερα κάποιος θα πει οε ύφο;
διατοχί: ο:

— Πέστε ένα τραγουδι. Κ' οί βερείες
φωπές δ' άρχίσουν τή τραγουδι που είνε
γυμάτο άπ' ένα κόκκινο, πυρωμένο μί-
σο; και θά μιλά γ' άρματα βροντόφωνα
και λαμπερές λόγχες.
Όμως, άμτα βραδυάσει συγκεντρώ-
νοντα στον έαυτο του; παλές θύμησης;
έρχυνται και φτερογυρνών άνάμεσό μας.
Μιά καλομένα φιλογέρα άρχίζει έναν
άπλο παθαρικό σκοπό και κάπια Έβζω-
νάκος, στομπανόπουλα τής Ήπειρου, ά-
νεθυμούντα παιός έξορει τι παλές μέ-
ρες, μαζέβυνται όλόγυρα κ' άρχίζυν
τ' άργό τραγουδι στή «μικρή βιαχούλα».
Τ' άρχίζει ένας κ' άμα τελειώσει μιά
στραφή τήν πέρουν όλοι και τήν ξανα-
λένε:

« Κί' άνάμεσα στα μνήματα κλημά νταν
[ρυτεμένο]
« Κάνα σταφύλα κόκκινα και τή κρεσί
[μοσχότο]
« Κί' όσεσ μανάδες κ' άν τή πούγυ κάνα
[παιδί δέν κάνουν]
« Νά τόχε πιε κ' ή μάνα μου, να μήχε
[κάνι έμένο]
« Σάν μέκινε τι μ' ήθελε, που μ' έχα
[τι με θέλει! ;...]

Κ. Μάμιστος.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Κον Κ. Χαλδέσο, Πλωμάρι. — Τί πή-
ρομε κεύχορ στούμε θερμά, καθώ; και γιά
τους συνδρομητές. Περιμένομε... νεώτε-
ρά σας.
Ζοφ. Γιατίλλη, Αθήνα. — Τό φταίτη-
μο είμαι δικό μας που δέ μίθεμα ναρί-
τερα τή διεύθυνσή σας. Στέλλουμε όλη
τή σωρά. Φροντίστε και γιά κανένα συν-
δρομητή αυτού πέρ. Γράψτε μας τίποτα.
Ν. Γεωργιάδη, Πρωιάδι. Εύχαριστού-
με γιά όσα. Και μες ος υώθουμε άκό-
μα άνάμεσό μας. Η άποστολή κανονί-
στηκε. Πήγαιναν στήν παλιά διεύθυνση.
ΣΕΣ Βατούσας. Πήραμε 25 δραχμές
τής πούλησης. Εύχαριστούμε. Συμμορφω-

ΤΟ ΚΟΜΠΙΟΛΟΓ' ΣΑΣ

= Μόλο τή κουκουβάγια της άρας.
= Όρισμένα είδη δέ μετ' ανήθησαν
σχνόδν πενήτορα άπ' τις πρώτες τους τμές.
= Τά παπούτσια λόγου χαρη στέκον-
ται στο ύψος τών τακουνιών των.
= Και τής τιμής των.
= Πιό εύκολα δηλ. κείνες ένα ζευγάρι

βάρκες.
= Σάν τήν «Έρικα» τού κ. Μανώλα.
= Παρά ένα ζευγάρι παπούτσια.
= Σάν εκείνες τού συναδέλφου «Κα-
τανάχη».

= Πιό δέν διαφέρουν, είναι ή άλή-
θεια, και πού.
= Άπ' τήν καυμένη τήν «Έρικα».
= Τά έν λόγου παπούτσια.
= Πιό άξιοσημείωτα ος βεβαίω.
= Καθαλιούσησαν στο κατάστημα

«Φυτινί»
= Τού καλλιτέχνη παπουτοῦ κ. Χ'
'Αναγνώστη.
= Είναι πολύ μεγάλου έκτοπισματος
= Δίχως τακούνια.
= Και... με δυό καρδιές πόνου
στα μασκαρέτα.

= Κίποιος συμβολισμός οίγουρα θά
κρύβεται αύτου πέρα.
= Άραγς ο Κατανάχης θέλει να πεί.
= Πιό; γράφα τις καρδιές στα...
καινούρια του τά παπούτσια;
= Η μήπως είναι παραστατική
εικόνα.

= Άπ' τή δημοτικά τετράστιχα τής
συλλογής του.
= Υπ' αριθμόν 9.999.901.
«Τί να τήν κάγω μιά καρδιά
Πουθέλα νάχω κιάλλη (τό όλον δύο)
Νά σάγαπώ και με τις δυό
Κοί λίγο νάνα πάλι.»

= Έξακρωβώσαμε οε ή Μυτιλήνη ξε-
δαίει ήμερησίως τεράστια ποσότητα πα-
γοτού.
= Χθές που δέν είχε πάγο
= Ένεκα χάλασε ή μηχανή τού κ.
Ραπίτη

= Κατασκευάσθηκε μόνο τή ένα τρίτο
άπ' τή συνθησιμένο.
= Δηλαδή 125 δκάδες.
= Χωρίς να ύπολογισθουν οί τερά-
στιας ποσότητες που σερβίρουν στις γαιο-
νίες.

= Τ' άραμπαδάκια και οί πλανόδιοι
γλαστοιζήδες.
= Ταύτα πληροφορηθείς φαίνεται ο
Έθνικος καλαμπουροσής Βρασιδας
= Έπεσε κληνήρη; άπό προχθές.
= Ο κήπος; ο μπουρζουάδικος χάνε
σιγά σιγά τή σβαρβότητά του,

= Τό κοινόν, παρδαλόν και ποικίλον,
δέν άκούει πλέον μουσικήν,
= Άλλά... παίζεις αύτο τή ιδιο
= Με τή στόμα, με τή χείρα, με τή
πόδια.

= Και πρό πάντων με τή χείλη.
= Πολλές φορές ή πλατεία προξενεί
άπό μακριά έντυπωσαν θρηγοροφίου.
= Με τις κραυγές, τις στριγγιές, τή
μουγκριτά και τή χυμνερύοματα τών
θαμώνων.

= Πούνα κείνα τή ζαμάνα π' τή
κείνοι οί καιροί κ. κ. λ.
= Όπου τή φιλόμουσον κοινόν και ή
γενναία φρουρά τών Τουρκων ζαπιέ-
δων.

= Κατέπνιγε τήν συγκίνησή του
= Και τούς μουσοῦ, λυμους; τής
φθισιάσης Τραβιάτας.
= Η όποια άναξιοπαθούσε επί τού
πάλκου

= Κακοποιούμενη δεινώ; επί όλο-κλή-
ρους ώρας άπό τούς μουσικάντες;
= Και άπό τόν άπιστον Άρμάνδον
της.

= Με τή γουργουλητό τής άτέλειωτης
σιράς τών ναργιλέδων.
= Ένθ ει; τήν μέσην τή πλατείας; ο
περίφημος Αιγύπτιος, έν άδαμαία περι-
βραβή

= Έκρυποσεν άπαθέστατα τόν κορ
κόδειλον εις τόν σβέρον.
= Κάποιος ναύτης τού Αινεναρχείου
περάχτηκε στα νεύρα προχθές τή δπό-
γευμα.

= Άπό κάποια τραγουδι Βενζελικά
κάποιου πλανώδιου ραφωδοῦ.
= Και τόν χτύπησε με τόν ύποκό-
πανο.
= Και δέν έφταζε αύτό.
= Μόνο έβρισε κιάλας τούς Μυτιλη-
νιούς.

= «Ν' αλλάξουνε μιά τή πράματα και
σα; σίγχνουμε μεϊς.»
= Έτσι λένε πώς είπε.
= Κύριε Αιμενάχη, δέν τόν σίγχνε;ε
λιγάκι αύτον τόν αλοθηματία σας υ-
πήκοο;

ή Κδουνοπέτρα